

net tiltræde Udvalgets Fleertals Mening. — Ikke alene af de Grunde, jeg før omtalte, nemlig at der ikke foreligger for Udvalget og, som følge deraf, heller ikke fra Udvalget til Thinget bestemte Oplysninger om, hvor stor den Sum er, som der her forlanges Rentegaranti for, men ogsaa paa Grund af det Forslag, der er stillet af den høitagtede Indenrigsminister, hvori der ikke engang er foreslaaet en Sum, hvilket jo tilsammen viser, at der ikke med Hensyn til dette Jernbaneanlæg er foretaget det Nødvendige, — ja, man tør vel sige med Hensyn til det Sidste, nemlig den høitagtede Indenrigsministers Forslag, at der slet ikke foreligger Undersøgelser, Beregninger eller Overslag — mene vi, at det høie Thing under vore nuværende Forhold og under saadanne Omstændigheder som de, hvorunder disse Forslag foreligge, vil have Betænkelighed ved uden Videre at gaae ind paa en Garanti for Summen, som endnu svæve i det Uvisse. Vi haabe, at det høie Thing ikke vil give sig af dermed, og derfor maae vi tilraade, at dette Lovforslag ikke nyder videre Fremme. Det har desuden ikke været os muligt at see, at der egentlig tabes Noget ved, at dette Lovforslag ikke nu fremmes videre. Det er dog ingen Tvivl underkastet, at Rigsdagens Samlinger blive noget mere hyppige i indværende Aar end ellers under almindelige Forhold, og vi ville da til en senere Tid kunne have et bedre Overblik over, hvorvidt det saakaldte Krøhnestske Project af Vedkommende selv lader sig realisere. Sulte det vise sig, at dette ikke er muligt, ja, da er Tiden kommen til igjen at optage denne Sag, naar den bliver bedre undersøgt og forbedt; at der kan tabes Noget, hvad Tiden angaaer, ved foreløbigt at udsætte den, kan jeg ikke indsee.

Sjovvel jeg erkjender denne Banes Betydning, kan jeg dog ikke andet end see det Uheldige for den anden Banes Vedkommende i, at dette Forslag for Diebliffet er fremkommet. Lad nu være, som Udvalgets Fleertal mener, at det saakaldte Krøhnestske Project neppe lader sig realisere af dem, der for Diebliffet have med Sagen at gjøre, hvilket imidlertid dog endnu staaer uafgjort, og hvorom vi ikke kunne danne os nogen bestemt Mening, saa

har det allerebe stor Betydning, at Tanken er kastet frem. Naar man dernæst seer hen til denne Banes meget større Betydning for den gennemgaaende Trafik, end jeg i alt Fald formaaer at see, at den, der er Gjenstand for det foreliggende Forslag, kan have, saa troer jeg, at, hvis i den nærmeste Fremtid et andet Selskab vilde fremme den samme Tanke, vilde der for Jernbanenettet i Sjælland være vundet overordentlig meget. Den Tid, der gaaer tabt, kan dog ikke siges her at være saa overordentlig betydningsfuld. Vel have Derne syv for Sjælland et berettiget Krav paa at komme i Forbindelse med det øvrige Jernbanenet i Kongeriget, men deres Stilling er dog ikke saaledes, at det for dem kan være nogle saa Aar' eller en kortere Tid om at gjøre; deres Veliggenhed er dog saaledes, at de kunne hjælpe sig under de nuværende Forhold, indtil Tiden kommer, naar de dog have den Forvisning, at Jernbanens Udsættelse for deres Vedkommende ikke skeer af den Grund, at man overhovedet ikke vil gaae ind derpaa, men fordi man vil prøve paa, om man ikke kan faae den billigste og bedste Bane istedetfor at tage dette Stykke Bane, hvorfor Staten skal garantere, og som jeg haaber, man ikke kan indrømme er den bedste. Saaledes som den høitagtede Indenrigsminister stiller sig til denne Sag, er det i alt Fald forekommet mig, at han ikke lægger saa overordentlig stor Vægt paa at faae dette Lovforslag vedtaget, naar han ikke tillige kan faae det Jernbaneanlæg medindbefattet deri, hvortil han har stillet Forslag; men at dette ikke vilde være Tilfældet for Diebliffet, troer jeg vistnok, den høitagtede Indenrigsminister selv erkjender. Hvor villig jeg end kunde være til at give den høitagtede Indenrigsminister et Tillidsvotum, saa vilde det dog være noget ganske Extraordinairt at give det ved at gaae ind paa en Bevilling, som den foreliggende, og at den høitagtede Indenrigsminister ikke vil betragte det som nogen Misbilligelse, om hans Forslag bliver forkastet, derom antager jeg, at han er fuldstændig paa det Reene med sig selv.

Indenrigsministeren: Jeg haaber, at det fremgik klart nok af, hvad jeg tidligere udtalte, at det ikke kunde være min Mening